

מאימונים כאשר מכשיר הקשר מתקלקל ולא מאפשר דיבור, אך הקליטה בו עדיין אפשרית).

בימים הבאים למדנו לדעת שמפקד שקוראים לו בקשר יותר מפעמיים רצופות והוא אינו עונה, כפי הנראה נפגע ואין ביכולתו לענות. באותו לילה כאמור ידיעה זו לא חדרה לתודעתנו. ברשת הקשר התרבו הדיווחים על פצועים, וטנקים החלו לחזור לאחור ולפנות אלינו את הפצועים. בנגמ"ש שלנו היה החובש הפלוגתי והוא החל לטפל בפצועים הרבים שהגיעו אלינו מהפלוגה ומהכוחות הסדירים האחרים שהיו בסביבה. באחד השלבים נתבקשתי לעזור בטיפול באחד מקציני הפלוגה. אני החזקתי פנס כיס שהאיר על ידיו וזרועו של הקצין שנפגע מרסיסים והחובש טיפל בו. התחלנו להבין שהעסק הזה כרוך גם בפצועים ובהרוגים ולא רק בקולות ירי ובדיווחים בקשר.

לא עברו להערכתי שעותיים ורוב הטנקים של הפלוגה נפגעו. בשלב זה הגיע קצין, לא מהפלוגה, לנגמ"ש שלנו. הוא שאל על המצב שהכוחות נמצאים בו, וכאשר הבין את התמונה עלה על הנגמ"ש, נכנס לרשת הקשר הפלוגתית והחל לנסות לארגן את הטנקים למסגרת אחת. שם הקצין היה אליעזר כספי ואני זוכר אותו רוכן על מכשיר הקשר ומנסה לכנוס אליו את הטנקים הפזורים בשטח. פקודותיו גרמו לכך שבפעם הראשונה מאז נדם קולו של זאב המ"פ נעשה ניסיון לנהל את הכלים הפזורים, שנלחמו כל אחד את מלחמתו הפרטית כנגד המוני חיילי חי"ר מצרים. כספי הצליח לארגן שלושה כלים שדווחו לו שהם בתנועה בדרך אליו. כאשר יצר כספי קשר עם טנק 22 בפקודו של המט"ק ברוידה והורה לו לנוע לאחור ולחבור עם יתרת הפלוגה, קיבל את התשובה 'בשריון לא נוטשים טנקים' ברוידה היה עסוק באותו שלב בניסיון חילוץ וגרירה של טנק אחר של הפלוגה שהיה פגוע. כספי פקד שנית על ברוידה, 'קח את אנשי הצוות בלבד ונוע אלינו', אך בשנית קיבל תשובה מברוידה 'בשריון לא נוטשים טנקים'. ברוידה המשיך במלאכת החילוץ והגרירה ולאחר כחצי שעה הגיע אלינו כשהוא גורר את הטנק הפגוע של הפלוגה. על פעולה זו קיבל המט"ק ברוידה את עיטור העוז לאחר המלחמה.

בחניון המאולתר המתמלא פצועים בו שהינו התקבצו שלושה טנקים כשירים של הפלוגה שגררו שלושה טנקים